

Öppet brev från en kubansk soldat till en US-amerikansk

Öppet brev från en kubansk soldat till en US-amerikansk

Bäste amerikanska soldat:

Jag vet inte vad du heter, hur gammal du är eller om du har barn eller syskon. Jag vet inte heller vilken hudfärg du har eller vad din familj har för bakgrund. Men en sak vet jag: du och jag är soldater. Och just nu placerar maktens cirklar oss på motsatta sidor av ett hot som jag inte har sökt, och som jag antar att inte heller du har gjort.

Jag skriver detta öppna brev till dig från Kuba, mitt land. Från denna ö som du har sett på kartor, i nyheterna eller kanske i gamla filmer. Men du känner inte till den. Du vet inte hur det är att vakna till doften av kaffe och tocororons [kubas nationalfågel] sång. Du vet inte hur det är att svettas under solen på sockerrörsfälten, eller att sörja en farfar som gick bort utan att säga adjö. Det är vad du kallar ett ?militärt mål?. För mig är det mitt hem.

Din regering, den mäktiga regeringen i USA, har talat om aggression. Om intervention. Om att ?återställa ordningen? eller ?befria oss?. Det är ord som vi har hört förut under historiens gång. Carlos Manuel de Céspedes hörde dem när han kämpade för sin frihet. Mambiserna hörde dem i djungeln. Fidel hörde dem när han landsteg vid Las Coloradas ombord på yachten Granma, och vi hör dem varje dag i form av blockad, hot och imperiets angrepp. Men vi är fortfarande här.

Idag är det min tur, en ung kubansk soldat, att försvara min flagga. Den flagga som Bonifacio Byrne, från exilen, beskrev med en smärta som jag nu känner som min egen: ?Min flagga, min flagga, som jag har sett bland kulorna, som jag har sett bland kulorna, och som jag har sett sönderriven, sönderriven i tusen bitar, lyfter kubanen den på sina stålskuldror?. Den flaggan är inte en trasig tygbit. Den är mina farföräldrars blod. Den är den ensamma stjärnan som lyser utan att be om tillåtelse.

Så om du en dag får order att komma, om du korsar havet med dina stövlar och ditt gevär, vill jag att du ska veta en sak: här kommer du inte att möta ett besegrat folk. Du kommer att möta män och kvinnor som har vuxit upp med att lyssna till den versen i nationalsången som inte är någon prydnad: ?Att dö för fosterlandet är att leva?. Det är ingen slogan. Det är en sanning. För när det enda du har är ditt land, din värdighet och din familj, då finns det ingen stridsvagn som kan ta ifrån dig ditt mod.

Antonio Maceo, vår brons-titan, sa det tydligt: ?Den som försöker ta över Kuba kommer bara att skörda dammet från dess jord, dränkt i blod.? Det är inte ett tomt hot. Det är erfarenheten av hundra års kamp. Det är varningen om att här kommer inkräktaren inte

att finna blommor, utan våra rötter, beväpnade.

Men jag skriver inte till dig för att hata dig. Jag skriver för att säga att du och jag kunde vara vänner i ett annat liv. Att om vi träffades i gathörn i Havanna, kanske vi skulle dela en kopp kaffe och du skulle berätta om ditt hem i Ohio eller Texas. Jag skriver för att be dig reflektera: vem vinner på detta krig? Ditt folk? Mitt folk? Eller de som handlar med aktier och tillverkar vapen? Din ed är att lyda. Min också. Men det finns en skillnad: du lyder en order om aggression. Jag fullgör min plikt att försvara min mor, min syster, min flickvän, mina grannar. Du skulle invadera min trädgård. Jag vill bara att du lämnar oss i fred innan blodet gör oss till fiender för alltid.

Om du kommer, kommer vi att möta dig med den beslutsamhet som den som inte har något annat val har. Jag lovar dig inte ett rent eller lätt slagfält. Jag lovar dig att du kommer att få betala dyrt för varje centimeter mark. Men jag lovar dig också att om du faller, kommer jag inte att fira din död. För jag vet att bakom din uniform finns en familj som väntar på dig.

Därför, soldat, lyssna på mitt råd: bli inte mitt fäderneslands bödel. Bär inte bördan av ett orättvist krig. Använd ditt samvete före ditt gevär. Och om du inte kan vägra, kom åtminstone ihåg detta brev när du ser vår flagga vaja vid horisonten. För den flaggan, som Bonifacio Byrne skrev, kommer aldrig att halas.

?Om de ber mig om min flagga, / måste jag ge den; / för det kan inte finnas någon överlämning / vackrare och mer uppriktig / än att överlämna den när jag dör.?

Det är mitt svar. Från skyttegravan, men med rent hjärta.

En soldat från Kuba, som hellre dör stående än lever på knä.

Chorimorci Francisco, 260418

BRYT BLOCKADEN AV KUBA!

KUBA BEHÖVER OSS ? VI BEHÖVER KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Kuba utsätts nu för en belägring utan motstycke ? bristerna och behoven är enorma

Allt stöd till det kämpande Kuba!

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?. Alla pengar skickas oavkortat.

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72